

Juraj Červenák
**ZAKLIATY
KLÁŠTOR**

artis
omnis

Ilustroval Michal Ivan

**ZAKLIATY
KLÁŠTOR**

© Juraj Červenák 2022

Cover & Illustrations © Michal Ivan 2022

Slovak Edition © Artis Omnis 2022

ISBN 978-80-8201-173-2

Juraj Červenák
**ZAKLIATY
KLÁŠTOR**

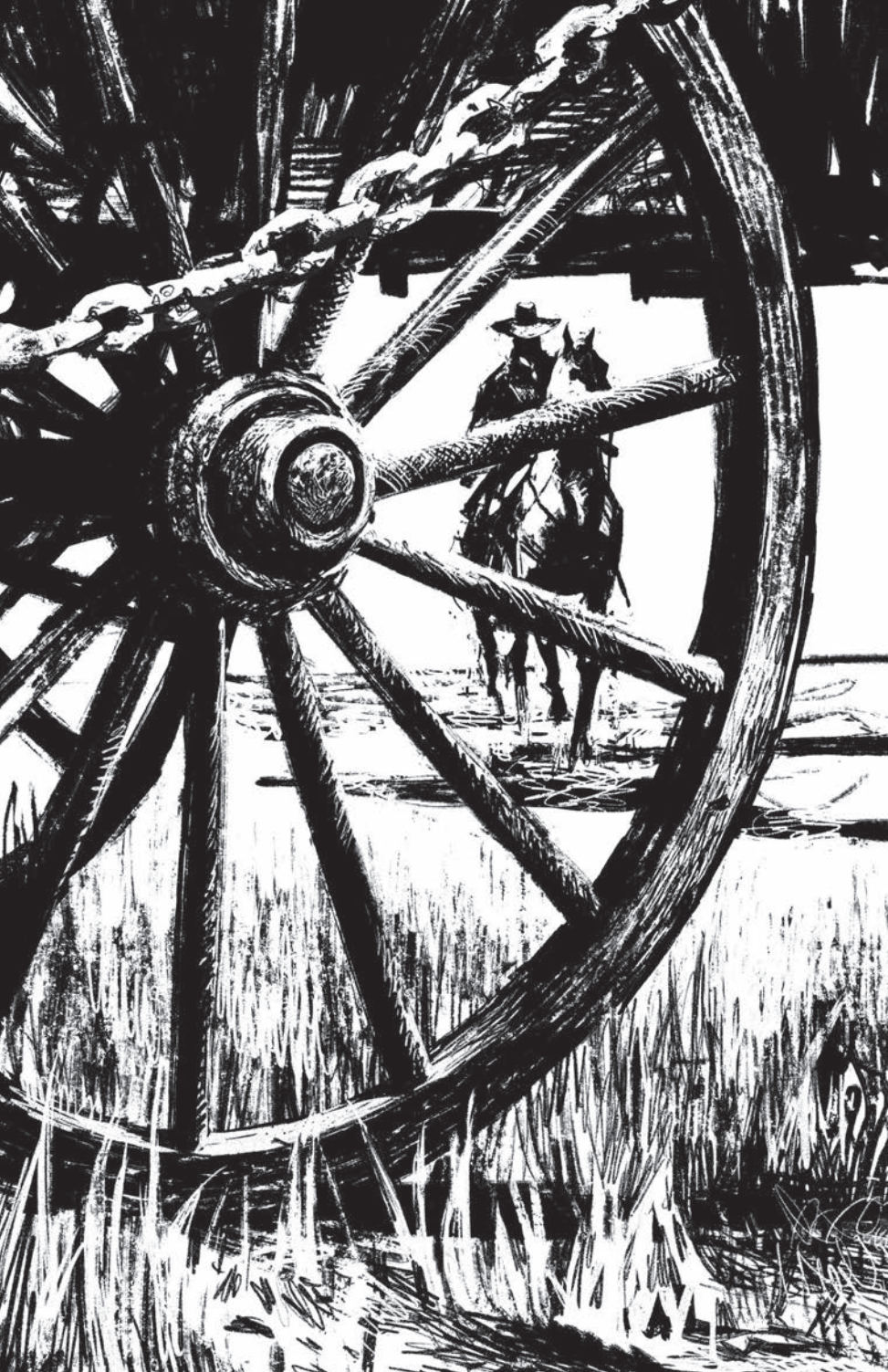
**ŠARKANOVE
POKLADY**

artis
omnis

Ilustroval Michal Ivan

ČAROSTRELEC

I.

SLNKO PRÁVE ZAPADALO, keď po prašnej ceste z východu priklusal osamelý jazdec.

Kansaská právia zdanlivo nemala konca, od obzoru po obzor sa rozprestierala len jednotvárna trávnatá šírava bez jediného stromu, kde-tu zvlnená nízkymi pahorkami. Pod majestátnou nebeskou klenbou si človek pripadal ako mravec pod lupou, cez ktorú ho pozoruje Boh. Bez prehnaného záujmu.

Kôň bez jazdcovho pričinenia spomalil do kroku a napokon zastal. Keď zafřkal a pohodil hrivou, muž sa narovnal a po dlhom čase vyzrel spod strechy klobúka. Mal nezvyčajné, znepokojujúce oči, každé iné. Lavé bolo tmavé, skoro čierne, tajomné a bezodné – oko vešťa, čo vidí až na dno duše. Právě prechádzalo z jasnej modrej do sivej a pôsobilo dojmom, že cezeň vyžaruje akési vnútorné svetlo. Takým okom sa dalo dovidieť až na kraj sveta.

Posledný žeravý kúsok slnka sa utopil v mračnách nad horizontom, ktoré pripomínali spenený príboj na vzdialenom pobreží. Nebo menilo odtiene z oranžovej do purpurovej a to apokalyptické svetlo obkresľovalo horu z kostí a lebiek, navřšenú do výšky troch chlapov – prepletalo sa pomedzi suché hnáty, napínalo špicaté tiene rohov a prázdny očný jamkám vracalo schopnosť zlovestne zazerat.

Jazdec zívol.

„Čo sa plašíš?“ zamrmlal na koňa. „Takých sme už pár videli.“

Nejaký mudrlant v Detroitě vydumal, ako z bizóních kostí vyrábať lepidlo, takže keď začali miznúť stáda z veľkých planín, mnohí lovci presedlali na novú obživu – s karavánami vozov sa vracali na miesta, kde v uplynulých rokoch strieľali statné zvieratá po tisícoch, a zbierali všetko, čo im zanechal usilovný rozklad.

Pútnik popchol koňa po úpätí mohyly. Za ňou stála obchodná stanica, halabala zbúchaná prízemná búda obklopená kôľňami, prístreškami a ohradami. Planiny sa len nedávno potiahli sviežou jarnou trávou, takže usadlosť vyzerala ako lajno rozplesnuté na zelenom koberci.

Aj tak smrdela.

Možno horšie.

Pozornosť zvláštnych očí upútal voz bez plachty, odstavený v tieni podstrešia. Jazdec pri ňom zastal a nazrel medzi vysoké bočnice. Zvnútra k nim boli primontované reťaze s okovami. Časy obchodovania s otrokmi sa však skončili a na dôvažok toto nebol juh – tu mohol voz slúžiť iba ak na prevážanie väzňov alebo sťahovanie Indiánov do rezervácií. Tento účel potvrdzovala špinavá slama na dne a zaschnuté flaky na bočniciach.

Kôň opäť zafrkal a mykol hlavou preč od voza.

„Ja viem,“ skryl muž ústa a nasmeroval zvieru k studni.

Zosadol tak, aby ho žrebec kryl pred prípadnými pohľadmi zo špinavých okien stanice. Kým kôň sklonil pysk k vode v plechovom žľabe, pútnik si stiahol rukavice a viackrát zovrel a otvoril päste, aby si rozcvičil prsty stuhnuté od držania uzdy. Neponáhľal sa, jeho pohyby prezrádzali, že je naučený konať s rozvahou. Odhrnul si lem trojštvrťového kabáta z matnej čiernej kože so strapcami na rukávoch a pravačkou siahol na ľavé bedro, kde mal k nábojovému opasku šikmo pripevnené puzdro s revolverom. Uchopil pažbu s orechovými črienkami a vytiahol dobre udržiavaný Colt Navy. Nová klapka v nabíjacom výreze za bubienkom a vyhadzovač nábojníc na pravej strane hlavne prezrádzali, že pôvodne perkusná zbraň je upravená na moderné strelivo. Muž natiahol kohútik a prešiel si bubienkom po ľavej dlani. Zbraň tichučko, hladko zacvakala, prach z ciest sa do nej zjavne nedostal. Neznámy ju spokojne vrátil do puzdra.

Chvíľu sa zamyslene díval na opakovačku Winchester v sedlovom puzdre. Mosadzný kryt záveru zdobili ornamenti a pažba bola pobitá drobnými nitmi, ktoré zobrazovali akúsi bájnu bytosť – hadie telo, netopierie krídla. Napokon muž zavrtel hlavou, nechal pušku tak a potľapkával koňa po šiji.

„Ak začuješ strelbu,“ prihovoral sa mu, „nerob paniku.“

Kôň doňho na pozdrav štuchol pyskom a muž zamieril k vchodu do stanice.

Pánty na dverách škripali, že by zahanbili aj bránu starého hradu kdesi v zámorí. Muž prekročil prah. Po jeho ľavej ruke sa v hustnúcom prítmí črtal pult z nahrubo ohobľovaných dosák na drevených kozách a za ním navrhšené police a rozhegané skrinky, to všetko zapratané tovarom, ktorý stanica ponúkala na predaj či výmenu – od koráľkových

náhrdelníkov a podobných bezcenných čačiek cez lovecké a zlatokopecké potreby, deky, strelivo, tabak či trvanlivé potraviny až po konšké postroje, náhradné diely na vozy či množstvo koží a kožušín, zďaleka nielen bizóních.

Pútnik sa zvrtol doprava, odkiaľ prebleskovalo mihotavé svetlo ohňa. Množstvo tovaru viselo na klincoch a skobách zatlčených do stĺpov a trámov pod krovom a muž všetky tie žinky, panvice a čižmy rozhrňal ako šlahúne popínavých rastlín v hĺbinách džungle. Žiaden div, že aj za touto húšťavou objavil divošký tábor.

Bol tu len jeden dlhý stôl, ako všetko okolo zhotovený nábytkárskou firmou Zbúchajčojeporuke & syn. Namiesto stoličiek iba hrubá lavica a zopár klátov; väčšina hostí uprednostnila povalovanie sa na slame a kožiach pozdĺž stien. Nebola tu pec či sporák, dokonca ani komín, len vetrací otvor v streche a pod ním v podlahe z udupanej hliny kameňmi obložená jama, z ktorej vyletovali plamene a olizovali sčerneté dno frflúceho kotla a kus mäsa na železnom ražni.

K výjavu ako z povestí o zdegenerovaných kanibaloch pasovala početná zbierka neoholených, od slnka a kožných chorôb sa šúpajúcich tváří, štrbavých úšklabkov a mastných vlasov. K tomu prepotené klobúky a vyplznuté kožušínové čapice, ako aj odevy z ošúchaných a veľakrát zaplátaných handár a koží, medzi ktorými jelenicové kazajky s koráľkovými vzormi a náhrdelníky z medvedích pazúrov vyzerali ako nóbl výstrelok. Ovzdušie bolo namiešané z pachu lacného tabaku, ešte lacnejšieho chľastu a grátis telesných výlučkov.

„Dobrý večer vospolok,“ pozdravil cudzinec a palcom a ukazovákom sa dotkol striešky klobúka. „Som tu správne v salóne *Ružový podväzok slečny Kitty*?“

Nechápavo naňho zízali. Mal zhruba tridsať rokov a vyše šesť stôp. Do tyla začesané havranie vlasy a fúzy prechádzajúce do bokombrád vrúbili opálenú tvár, ktorou sa klukatilo niekoľko viac či menej výrazných jaziev.

„Nein,“ povedal až chorobne vyziabnutý plešatý chlap v košeli s vysúkanými rukávami a flakatej zástere, ktorý stál pri ohnisku s varechou v ruke. „Tu žiadne ružové podväzky nenájdete. Ak dajaké neskrývate pod vlastnými gaťami.“

Viacerí sa zachechtali, hoci v jednom prípade smiech rýchlo prešiel do vlhkého chrchlania a odpľúvania. Cudzinec sa zoširoka zaceril. Mal viac zdravých zubov ako všetci prítomní dokopy.

„Čo môže byť lepšie,“ podišiel k ohnisku, „ako spoločnosť so zmyslom pre humor?“

„Toto je *Schnitzlerova obchodná stanica*,“ zvažnel plešivec. „Nevšímli ste si vonku ceduľu?“

„Pamätám si len smerovník na rázcestí asi hodinu jazdy na východ. Jedna šípka ukazovala na juh a tvrdila, že do Wichity zostáva tridsaťdva míľ. Druhá mierila na západ a stálo na nej: *Kopa hnoja na konci sveta*. Bez udania vzdialenosti. Neviete, som už blízko?“

Smiech ustal, ako keď utne.

„Musíte pokračovať ešte asi dva dni,“ nenechal sa vyprovokovať chlap s varechou, sklonil sa nad kotol a zamiešal v ňom – človek podvedome očakával, že z hustej brečky vyplávajú ľudské prsty a očné bulvy. „Dostanete sa na územie Kiowov, tí prevádzkujú zájazdný hostinec *U krvavého skalpu*.“

Cudzinec sa neprestal usmievať. „Predtým však nepohrdnem drinkom. Čo tu nalievate?“

Varecha vylovila z kotla hnedý chuchvalec. „Bourbon priamo z Kentucky, tri roky dozrieval v dubových sudoch.“

„Vážne?“

„Nein,“ zošpúlili sa ústa k fúkaniu. „Mám vlastný zemiakový šnaps, várka z minulého týždňa.“

„Šnaps,“ mľaskol neznámy labužnícky. „Už len zvuk toho slova vo mne vyvoláva spomienky na Viedeň.“

Hostinský naňho úkosom zagánil. „Boli ste tam niekedy?“

„Dokonca som tam istý čas študoval. Z mojej domoviny je to, čo by kameňom dohodil.“

„Maďar?“

„Tesne vedľa. Predpokladám, že mám tú česť s herr Schnitzlerom osobne.“

Majiteľ stanice opatrne vysrkol obsah varechy, so znaleckým výrazom požul a spokojne pokýval hlavou.

„Som Schnitzler. Nemám čas na zbytočné táranie, takže buď prejdite k veci, alebo... alebo... Ach.“ Až teraz sa plešivec prvýkrát pozrel mužovi priamo do očí. „Ach,“ zopakoval. Rysy jeho tváre akoby stratili súdržnosť, priam mŕtvoľne zvädli a zbledli. „Vy musíte byť... *Wunderschütze*.“

„Bitte, herr Schnitzler,“ prešiel neznámy do obстойnej nemčiny, „netreba to rozkrikovať. Nemienim vám spôsobiť žiadnu škodu. Zaujímam sa iba o ten voz, čo stojí pri východnej stene,“ ukázal palcom.

„M-myslíte ten s reťazami?“ spýtal sa Schnitzler tiež rodnou rečou.

„Presne ten. Predpokladám, že muži, ktorým patrí, sa v tejto chvíli nachádzajú pod vašou strechou.“

Majiteľ stanice len nemo prikývol.

„Dobre. Podľa mojich informácií sú traja. Jeden z nich nosí vojenský klobúk a šabľu, druhý vyzerá ako potulný trapper, tretí je čejský miešanec. Správne?“

Ďalšie meravé prikývnutie.

„Ale neprišli sami. Na voze priviezli dve mladé ženy.“

„Tri.“

„Tri?“ Muž sa trochu odtiahol a v kútikoch očí sa mu prehĺbili

jemné vrásky. „Vedel som len o dvoch. Pri Čiernom potoku prepadli rodinu českých vysťahovalcov, čo putovali po vozovej ceste. Rodičov a chlapca zamordovali, dve dcéry vzali so sebou.“

„Ešte niekde lapili indiánske dievča.“

„Kde sú teraz?“ spýtal sa cudzinec a pohľadom rôznofarebných očí rezal prítmnie v kútoch stanice.

„Tam vzadu. Vľavo.“

„Moja ľavá alebo vaša?“

„Moja.“

Muž sa zadíval vpravo. Vo vzdialenom kúte, osvetlenom len sliepňajúcou petrolejkou zavesenou na povraze pod krovom, rozoznal niekoľko postáv usalašených na slame a kožiach. Akiste tam plánovali stráviť noc, toto bol najpohodnejší nocľah, aký stanica ponúkala.

„Nestojím o žiadne problémy,“ hlesol Schnitzler.

„Chápem vás. Ja tiež nie. Lenže márna sláva, problémy stoja o mňa.“

Pútnik v čiernom kabáte pomaly vykročil od ohniska pozdĺž dlhého stola. Sledovali ho všetky oči a hlasy stíchli v očakávaní. Cudzinec obišiel vrchstôl, zastal pár krokov od šestice v kúte a palce si zakvačil za nábojový opasok.

„Čo je?“ zavrčal jeden z troch chlapov a zdvihol sa na krivé nohy. Na sebe mal strapcový kabát do pol stehien, prepásaný remeňom so starým armádnym koltom v ošúchanom puzdre. Klobúk s vysokým dienkom a úzkou strieškou bol pôvodne cylinder, v akom sa panstvo v Chicagu či New Yorku producírovalo na trase z banky do najlepšej reštaurácie, ale teraz vyzeral, akoby si naň niekto sadol. Opakovane. Predtým, než ho požula krava.

„Netreba sa znepokojovať, priateľu,“ pousmial sa neznámy. „Dopočul som sa, že máte dámsku spoločnosť, nuž som dúfal, že poteším oko niečím pôvabnejším, než je v týchto končinách zvyčajne k videniu.“

Lotor v bývalom cylindri položil dlaň na pažbu revolvera. „Nie sme priatelia, chumaj. Ak chceš slasti pre oko, vráť sa na dvor a pokochaj sa večernými zorami nad prériou. Tu nie je nič na obzeranie.“

„Dovolím si oponovať,“ prešiel cudzinec pohľadom k trojici schúlenej vzadu v kúte – lampa sa mierne hojdala na povraze a jej svetlo vylupovalo z tmy vyčerpané tváre, vystrašené oči, schĺpené vlasy, trčiace kĺby, bosé nohy. „Dámy,“ opäť sa prstami dotkol strechy klobúka.

Cylinder urobil krok vpred. „Netuším, čo si zač a o čo sa tu snažíš, ale dobre ti radím – vypadni a staraj sa o svoje.“

Cudzinec mu pozrel do tváre. „Nemožno poprieť, že slečny sú v poľutovaniahodnom stave, ale skúsené oko rozozná, že keď sa dajú trochu do pucu, obzrie sa za nimi každý chlap, slobodný či ženáč. Je vidieť, že ste muži vyberaného vkusu.“

Polovičný Čejen, šlachovitá šelma s čiernymi vrkočmi a tvárou ako kus sušenej hovädziny, siahol na opakovačku Spencer opretú o stenu, zaprel pažbu do podlahy a zdvihol sa.

„Myslím, že sme vykročili neprávnu nohou,“ ukázal cudzinec dlane v zmierlivom geste. „Chcem vám navrhnúť obchod.“

„Si hluchý, doriti?“ zavrčal cylinder. „Padaj odtiaľto, inak...“

„Päťdesiat centov,“ ozval sa zrazu tretí chlap, sediaci vzadu pri zatlakyniach. Bol o pekných pár rokov starší ako jeho spoločníci a zjavne podnikavejší. Na hlave mal klobúk americkej kavalérie, v prešedi-

venom strnisku na brade hnedú šmuhu od žuvacieho tabaku a vedľa kolena položený rozopnutý opasok s revolverom a šablou.

„Konečne nejaký pokrok,“ usmial sa cudzinec. „Čo konkrétne dostanem za tých päťdesiat centov?“

„Môžeš si jednu vybrať a na hodinku odvieš do stodoly.“

„To je priaznivá cena,“ uznal neznámy. „Ak dobre rátam, za dolár by som si mohol vziať dve z prítomných slečien. Podľa vlastného výberu.“

„Dve? Načo dve?“

„Nikdy ste to neskúšali? Odporúčam.“

„Jedna ti stačí.“

Muž v čiernom klobúku si siahol pod kabát. Otrhanec v cylindri varovne zamručal, miešanec trhol masívnym lučíkom karabíny, čo slúžil ako nabíjacia páka. Cudzinec ruku pomaly vybral. Medzi končekmi prstov sa zaligotala minca.

„Zlatý dolár za tie dve plavovlásky.“

Lesklý kotúčik sa zázračne rozmnožil odrazom v troch pároch očí. Chlap vo vojenskom klobúku zamyslene pokýval hlavou.

„Dohodnuté. Na hodinu. Long?“

„Čo?“ natočil sa k nemu ten v cylindri.

Chlap so šablou mal zjavne hlavné slovo. Keď poplutosu bradou kývol na mincu, Long sa za ňou poslušne načiahol – ľavou rukou, pretože pravú ani na sekundu nespustil z pištole. Cudzinec mu dovolil si dolár vziať. Long peniaz skúsil zubami, otočil sa k sediacemu veliteľovi a prikývol.

„Uzavreli sme obchod,“ uškrnul sa chlap vo vojenskom klobúku a pre zmenu pokynul miešancovi. Polovičný Čejen sklonil pušku, prešiel k zajatkyniam a bez ohľadu na ich kvílenie a chabé pokusy o odpor oddelil dve chudučké dievčatá, ktorých vlasy mali pôvodne farbu bieleho zlata. Prinútil ich vstať a na povraze ako dve jalovičky na farmárskom trhu ich dotiahol k cudzincovi.

„Sú panny?“ spýtal sa muž v čiernom kabáte.

„Ešte predvčerom boli,“ zaškeril sa Long.

„Chápem. Kto by odolal?“

„Buď rád, za panny by si zaplatil viac. Omnoho viac.“

Muž s čudnými očami si premeral dievčatá. Jedna mohla mať šesťnásť, druhá ani toľko. Úzkostlivo sa tísli k sebe a vystrašene klopili

zraky – v uplynulých dňoch sa naučili, že očný kontakt im neprinesie nič dobré. Cudzinec si zložil klobúk a urobil ním galantné gesto k ohnisku.

„Dámy majú prednosť,“ povedal rečou, ktorú ho naučili rodičia. Dievčatá prekvapene zdvihli tváre a v očiach sa im zachvelo svetielko nádeje; očividne rozumeli.

„Prosím,“ posmelil ich.

Siroty šuchtavo vykročili okolo stola k ohňu. Cudzinec sa držal tesne za nimi.

„Herr Schnitzler,“ oslovil majiteľa stanice, „buďte taký dobrý a dajte im najesť.“

„Pre mňa by ste zlatý dolár nenašli?“

„Čoby nie? Ak pridáte aj teplú deku.“

„Iste. Naberiem aj vám? Alebo za pohárik šnapsu?“

„Ďakujem, až potom.“

Schnitzler sa zarazil. „Potom? Po čom?“

„Hej, ty!“ ozvalo sa z kúta. „Čo si vlastne zač?“

„Po tomto,“ povzdychol si cudzinec, zvrtol sa a opäť obišiel vrch stola. Všetky tváre sa za ním otáčali, akoby sledovali nejakú spomaľenú loptovú hru.

Chlap vo vojenskom klobúku sa zdvihol z pelechu a práve si pod pupkom zapínal pracku opaska s revolverom a šablou. Long a polovičný Čejen stáli dva kroky pred ním ako osobná garda pred veľmožom, zbrane pripravené, palce na kohútikoch nervózne.

„Prosím?“ spýtal sa nevinne muž v čiernom kabáte.

„Ako počujem, sme krajanía,“ povedal bývalý vojak rovnakou rečou, akou neznámy pred chvíľou oslovil Česky. „Odkiaľ pochádzaš?“

„Pôvodne? Z Gemera.“

„Ja z Oravy. Svet je malý, čo?“

„Mne pripadá obrovský. Len plavba cez Atlantik trvala sedem týždňov.“

„To je hovno, moja dvanásť. Nepriaznivé vetry a prúdy. Už sme skoro pili vlastný moč a začali si obzerať tučnejších cestujúcich. Kedy si vystúpil na tieto brehy?“

„V šesťdesiatom druhom.“

„Ja som musel zdúchnuť už v päťdesiatom. Po Világoši a všetkom,

čo nasledovalo. Doma je na mňa vystavený zatykač, odmena tisíc zlatých. Ale srať na to, už tam nikdy nepáchnem. Slúžil si vo vojne?“

„U Lincolnových slovanských strelcov, dobrovoľníci z Illinois.“

„Pod Michalovičom? O vašej jednotke kolovali hotové legendy. Pri Stoneovej rieke ste vraj zažili peklo.“

„Horšie ako pri Gettysburgu.“

„Ale čo, aj tam si bol?“

„Poručík v garde generála Kozlaya.“

„Ja som bol seržantom v pluku Samuela Figuliho. Počul si o ňom? Pochádzal tuším z Klenovca, to je tam kdesi u vás.“

„Kto o ňom nepočul? Teraz žije vo Virgínii, kúpil si plantáž a pestuje tabak a bavlnu.“

„Cha-cha. Kto mu teraz zbiera úrodu?“

„Tí, čo predtým, akurát im za to musí platiť. Ale má z čoho. Mnohí sa po vojne usadili a darí sa im dobre.“

„Na rozdiel od nás. Lenže čo narobíš, človek sa živí, ako sa dá.“

„Nemôžem sa sťažovať. Napríklad v tomto prípade dostanem päťsto dolárov plus výdaje. To vystačí aj na malú farmu. Niežeby som sa chystal usadiť.“

Muž vo vojenskom klobúku zmeravel a oči mu zlovestne zasvietili.

„Päťsto dolárov?“ zopakoval. „Za čo konkrétne?“

„Za to, že Jamesa Wheelera a jeho spoločníkov Jeremiaha Longa a Thomasa Vyjúceho Vlka dopravím pred spravodlivosť, tým sa rozumie oblasť sudcu Caldwell vo Wichite. Ty si Wheeler, predpokladám. Ako si sa volal pôvodne? Jakub Kolár?“

Bývalý seržant neodpovedal.

„Čo je?“ zavrčal Long, celý rozdráždený z toho, že nerozumie ani slovku okrem vlastného mena. Jeho ruka na pažbe revolvera vyzerala, akoby dostala krč. „Čo ti povedal?“

Wheeler rodený Kolár naňho iba zasyčal, potom sa opatrne pohol, prešiel pomedzi zmätených kumpánov a chytil rozhojdanú petrolejku. Ako kráčal k cudzincovi, ťahal lampu po vodorovne napnutom povraze. Tiene sa preskupili a chvejivé svetlo odhalilo tvár s nerovnými očami. Wheeler do nich pozrel a preglgol nasucho.

„Tým sa to vysvetľuje. Si Šarkan.“

„Správne.“

„Počul som, že si odišiel na západ a živiš sa ako nájomný lovec ľudí.“
„Už dlho nie. Sudca Caldwell ma vymenoval za maršala so zvláštnymi úlohami pre okres Sedgwick.“

„Takže lovec ľudí s hviezdou. Máš hviezdú?“

„Mám,“ potvrdil muž menom Šarkan, ale nič nenasvedčovalo tomu, že by mienil odznak ukázať.

„Kde si nechal tú opakovačku so strieborným drakom na pažbe?“

„V sedlovom puzdre.“

„To bola chyba.“

„Poradím si aj bez nej.“

Wheeler pustil petrolejku a nechal ruku klesnúť k opasku. „Päťsto dolárov za živých aj mŕtvych?“

„Živili ste sa únosmi a predajom žien prinajmenšom od minulej jesene. Popritom ste zamordovali tucet ľudí, aspoň podľa doteraz potvrdených údajov. Predpokladám, že v skutočnosti ich bolo viac, možno aj dvakrát alebo trikrát toľko.“

Wheeler si jazykom presunul žuvací tabak popri dažnách a odcrkol si. „Nemôžeme sa nejako dohodnúť? Koniec koncov, sme rodáci. Čo povieš?“

„Aj tí českí vystaňovalci pri Čiernom potoku boli vlastne našinci. Napriek tomu ste s nimi nemali zľutovanie. Chlapec mal koľko? Deväť, desať rokov?“

Wheelerovi šklblo lícom. „Viem, čo ti beží hlavou, pán maršal so zvláštnymi úlohami. Že by bola oštara, vláčič sa až do Wichity s tromi chlapmi v putách.“

„Ani nie. Použijem váš voz, okovy určite pasujú aj na vaše zápästia a členky.“

„Kto je ten sukin syn?“ vyštekol Long a urobil krok k veliteľovi. „Poznáš ho?“

„Aj ty ho poznáš,“ ucedil Wheeler kútkom úst. „Volajú ho Wondershooter.“

„Čo?“

„Nepočul si o ňom? Skurvený Čarostrelec.“

„Kurva. Ten, čo sám dostal celú O'Brianovu bandu?“

„Tak to aspoň tvrdia. Stavím sa, že ich postrieľal pekne jedného po druhom, z bezpečnej diaľky, akiste od chrbta. Lenže toto je iné. Stojíme